

Ze wilde bedenken of Jack ooit zoo spelend haar hoofd had gevat, maar ze kon niet, er waren Lilly's woorden.

— Nou, meiske?

— O, iedereen zegt het. Ik moet in de voorste bank komen zitten onder zijn les, en hij heeft zijn oogen niet van me af, en soms maakt hij een plotselinge beweging met zijn houten arm, en dan kraakt het zoo griezellig, maar ik vertrek mijn gezicht niet. Vanmorgen zei hij: Ikzelf ben de eenige, die erom lachen mag. Hij praat over alles met ons, hij vindt ons echt geen kinderen meer. — Ze gaf Ina's hoofd een laatste tikje. — Zoo, ik moest u eigenlijk iederen morgen kappen.

Ina glimlachte. — Maar hoe oud vind je mij wel?

— Och, dat doet er niet toe, misschien ziet u er jonger uit dan u bent.

In ieder geval hors concours, dacht ze. Nu greep ze naar Lilly's hand, hield die in de hare. — Jullie „Held” is geen Franschman, wel?

— Neen, natuurlijk niet — ik bedoel — Nou ja, het zou desnoods gekund hebben, omdat we met Frankrijk geallieerd waren, maar Engeland is verreweg het mooist in den oorlog gegaan.

— Wat bedoel je daarmee: het mooist? Zegt die man dat?

Lilly trok haar hand terug. — U kunt dat niet begrijpen; Holland was neutraal.... omdat het toch nooit kan meedoen aan de verhoudingen van Europa.

— Ik dacht dat ik door mijn huwelijk een Engelsche was geworden.

— Dat bent u niet, u ziet vader alleen als slachtoffer.

Ina steunde haar hoofd in haar handen, voelde zich plotseling ver van Lilly af, behoorend tot een andere wereld, en in die wereld stond ze eenzaam. Toch hief ze nu haar hoofd weer op. — O ja? Misschien vond ik hem ook een held, al is hij niet met een houten arm terug gekomen, en al zou hij nooit met jonge meisjes hebben gespeeld alsof het geen kinderen waren.

Lilly wist niet dadelijk een antwoord. Ze stond achter Ina's stoel, en keek in den spiegel, die aan den wand tegenover haar hing. Ze voelde een verzet in zich tegen wat ze intuïtief wist te zijn een rijper oordeel dan het hare. Graag zou ze haar gezicht een minachtende uitdrukking hebben gegeven, maar ze zag de fonkeling van haar oogen, en dacht aan die andere oogen, die zoo dikwijls de hare zochten. Haar roode lippen weken vaneen, ze wist niet meer wat ze zoo haastig en fel gezegd had.

Nu stoorde moeders stem haar. — Kom kind, het is niet goed, op den laten avond zoo te redetwisten. Zeg me eens: Is die leeraar getrouwd?

Lilly kon zich nog niet los maken van haar eigen beeld. — Getrouwd? Och ja, weet u, zoo'n oorlogshuwelijk.

— Dus over die dingen praat hij met jullie? Voel je niet hoe weinig fair het is, dat te doen met jonge meisjes die hem uit den aard der zaak